

D^e G-0 wereld

2011/76
29 | 09 | 2011

MENSEN

WELVAART

BESCHERMING

Marc De Vos
Directeur Itinera Institute

We beleven het vierde jaar van de eerste grote crisis van de economische globalisering die na de val van het communisme spectaculair doorbrak. De globalisering is als een vliegtuig waar we allemaal in zitten. Lange tijd ging het heel goed met de machine: groei en werkgelegenheid namen wereldwijd toe, armoede nam globaal af. Het vliegtuig ging hoog en snel. Maar ineens was daar de crisis: enorme en onvoorziene turbulentie. Het vliegtuig dook naar beneden.

Dat was het moment waarop we collectief moesten vaststellen dat het vliegtuig niet alleen geen piloot had, maar zelfs geen cockpit.

Wat te doen? Met de financiële markten in totale paniek, werd inderhaast een cockpit bijeen getimmerd terwijl het vliegtuig in vrije val ging. Ziedaar de G-20, de groep van de twintig economisch belangrijkste landen. In het heetst van een crisis die iedereen bedreigde, vonden deze grote jongens voldoende eensgezindheid om de wereldeconomie te redden van de Grote Depressie 2.0.

Enkele jaren en vele mediagenieke meetings in vele hoofdsteden

verder, is de G-20 weinig meer dan een praatbarak geworden. Het gedeelde belang van collectieve crisis is weg. Er gaapt een enorme kloof tussen het eens zo zelfzekere Westen – dat zichzelf in nesten heeft gewerkt – en de nieuwe groeilanden die vooralsnog hun Gouden Eeuw aan het beleven zijn. Er worden nog wel ronkende verklaringen afgelegd, maar er volgt nog bitter weinig actie.

Vorige week deed de G-20 Washington aan, waar de dreigende donderwolken boven de wereldeconomie vooral peptalk opleverden. Al genoeg om de markten even te laten opfleuren, maar ondermaats om iets te veran-

“

Tussendoor schooide Europa bij de groeilanden om geld voor de schuldfinanciering van de eurozone: de ultieme illustratie van hoe de mondiale machtsverhoudingen op korte tijd in ons nadeel zijn gekeerd.

”

deren aan de grondoorzaken van de globale onrust. Er is wel het voornemen om te handelen wanneer en omdat de internationale economische situatie voor iedereen bedreigend wordt.

Alleen collectief gevaar kan blijkbaar nog collectieve actie brengen.

Een gedeeld platform voor evenwichtige sturing van de globalisering is iets anders.

Tussendoor schooide

Europa bij de groeilanden om geld voor de schuldfinanciering van de eurozone: de ultieme illustratie van hoe de mondiale machtsverhoudingen op korte tijd in ons nadeel zijn gekeerd.

Ondertussen hebben we een spin-off van nog meer selecte clubjes: een G2 tussen de VS en China, een andere G2 tussen China en Rusland, een G-BRIC tussen Brazilië, Rusland, Indië en China, enzovoort. De globalisering krijgt geen globale aansturing, maar een wirwar van belangengroepjes die voor eigen winkel rijden. We leven in wat de « G-0 wereld » wordt genoemd: zonder over-

koepelend economisch model, zonder overkoepelende politieke agenda en zonder de dominantie van een bepalende supermacht. Getuige de immer in het rond draaiende Doha-ronde voor een volgend globaal vrijhandelsakkoord dat er maar nooit komt.

De moraal van dit verhaal is dat de crisis ook een institutionele crisis is: de economische realiteit is de politieke realiteit voorbij gestoken. Zonder een afdoend internationaal institutioneel kader speelt het spel van nationale en regionale belangen vrijuit. Dat is het geval met de Euro en het is net zo met de globalisering in het algemeen. Het ondermijnt ons vermogen tot oplossing, het verergert de crisis nodeloos en het zal op langere termijn de terugkeer naar een eerlijke en open internationalisering van de economie bemoeilijken. Daarvoor zullen we allemaal de rekening betalen, met minder welvaart en meer politieke instabiliteit. Het post-1989 gevoel is definitief verloren.

Marc De Vos

Directeur Itinera Institute

Voor duurzame economische groei en sociale bescherming.